

3.10.6. Sct. Hans Hospitals botilbud

Som det fremgår af afsnit 3.10.1. og 3.10.2., er der generelt mangel på passende kommunale og amtskommunale udslusningstilbud, herunder botilbud. På denne baggrund anmodede tilsynet Københavns Kommune om at kommentere oplysninger fra Sct. Hans Hospital om, at Københavns Kommune ikke har tilkendegivet nogen interesse i at drive de botilbud, som Sct. Hans Hospital råder over, og som ifølge hospitalet udgør en funktion, der principielt bør varetages uden for sygehusvæsenet. Københavns Kommune svarede bl.a.:

»Med hensyn til forslaget om at overføre Sct. Hans Hospitals boliger for udskrevne patienter til Københavns Kommune, er (Familie- og Arbejdsmarkeds)udvalget enig i, at det indholdsmæssigt vil være rigtigt at foretage en sådan overførsel. Udvalget gør dog opmærksom på, at de fleste af disse boliger er beliggende i Roskilde-området, hvilket ikke kan anses for hensigtsmæssigt på længere sigt, bl.a. på grund af afstanden fra et distriktspsykiatrisk center. Desuden vil en overflytning nødvendigvis medføre en kommunal merudgift, da boligernes vedligeholdelses- og bemandingsmæssigt ikke har en tidsvarende standard. En overflytning forudsætter derfor, at det er muligt at afsætte ressourcer til dette i det kommunale budget, svarende til en forventet merudgift til renovering på ca. 10 mio. kr. og en forventet driftsudgift til personale på ca. 5 mio. kr.

Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen har taget kontakt til Sct. Hans Hospital med henblik på en nærmere afklaring af bl.a. de driftsmæssige og økonomiske forhold i forbindelse med en overflytning af alle eller en del af boligerne.«

3.11. Særlige problemer for en mindre gruppe sindslidende

Tilsynet blev i forbindelse med sit besøg på Projekt Udenfor, jf. afsnit 4.3., gjort opmærksom på nogle af de særlige problemer, der er forbundet med indsatsen for den mindre gruppe sindslidende, som er karakteriseret ved et sammenfald af tunge psykiatriske og meget tunge sociale problemer. Problemerne medfører bl.a., at denne gruppe sindslidende undertiden må undergives frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien.

Et af de særlige problemer er, at denne gruppe sindslidende alt for ofte ikke bliver tilbudt en støtte- og kontaktperson eller bliver tilbudt en

støtte- og kontaktperson, som savner de nødvendige faglige kvalifikationer. Tilsynet bad på baggrund af besøget socialministeren om kommentarer til bl.a. dette problem. Socialministeren svarede bl.a.:

»(...) støtte- og kontaktpersonordningen skal revideres senest i folketingsåret 1999-2000. Ordningen vil i forbindelse hermed blive nøje gennemanalyseret, og jeg vil være opmærksom på, om der er særlige nye metoder til at nå den tungere gruppe af sindslidende. (...) Jeg synes også, at det er vigtigt at være opmærksom på, at der er de fornødne uddannelsesmuligheder for de personer, der skal arbejde i støtte- og kontaktpersonordningerne.«

3.12. Magtanvendelse m.v.

I forbindelse med sin behandling af forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (Om magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten m.v. og om øget fleksibilitet i sammensætningen af koordinationsudvalg) bad Folketingets Socialudvalg socialministeren oplyse, hvordan ministeren vil sikre, at de funktionshæmmede gøres bekendt med muligheden for at rette henvendelse til tilsynet. Socialministeren svarede bl.a., at den personkreds, som lovforslaget omfatter, må antages at være omfattet af tilsynets kompetence. Socialministeren tilføjede:

»I forbindelse med sagsbehandlingen, fx kommunens indstillinger til nævnet, når indgrebene sker mod pågældendes vilje, vil det ikke alene være naturligt – men i visse situationer nødvendigt – at vejlede om tilsynet efter § 71 og om mulighederne for at rette henvendelse dertil.

Der vil blive indarbejdet et afsnit herom i den kommende vejledning om magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten m.v.«

3.13. Detentionsanbringelser

Af justitsministerens besvarelse af et spørgsmål fra Folketingets Retsudvalg fremgik det bl.a., at detentionsanbringelse formentlig skal betragtes som en frihedsberøvelse uden for strafferetsplejen. Dette betyder, at spørgsmål om detentionsanbringelser falder inden for tilsynets kompetence.

Tilsynet stillede på den baggrund justitsministeren spørgsmål om registrering, antal og varighed af detentionsanbringelser. Justitsministeren